

MEG MEDINA

MERCI SUĂREZ
PORNEȘTE
ÎNTR-O NOUĂ CURSĂ

Traducere din engleză
de Adina Rațiu

CORINT BOOKS

CAPITOLUL 1

Când te gândești că, nu mai departe de ieri, umblam în șlapi, sorbeam limonadă și mă uitam la verii mei gemeni cum aleargă printre stropii împrăștiați de aspersoarele din curte! Acum, nădușită în uniforma mea de poliester, sunt la ora domnului Patchett și abia aștept să se termine chinul.

Suntem abia la jumătatea orei de educație pentru sănătate și sport, când îl văd că își aranjează gulerul strâmt și spune:

— E timpul să mergem.

Mă ridic și împing scaunul sub bancă, așa cum trebuie să facem de fiecare dată, fericită că e ziua în care facem poze și că, pentru asta, ora se termină mai devreme. Cel puțin scăpăm de cititul primului capitol din manual: „Sunt bine, ești bine: despre diferențele care apar în perioada de creștere“.

Scârbos.

— Vii, domnișoară Suárez? mă întreabă, în timp ce stinge lumina.

În acel moment, realizez că sunt singura care încă așteaptă să ne spună să ne aliniem. Toți ceilalți au ieșit deja din clasă.

Acum sunt în clasa a șasea, așa că nu va mai veni nicio mămică din Comitetul de părinți să ne conducă jos, la fotograf. Anul trecut, însoțitoarele ne-au complimentat, laudându-ne cât suntem de grațioase și de frumoase în prima zi de școală, ceea ce era cam exagerat, ținând cont că unele dintre noi aveam aparate dentare sau ditamai strungăreața.

Dar acum s-a terminat cu asta. Aici, la Academia Seaward Pines, cei din clasa a șasea nu mai au același profesor toată ziua, cum era domnișoara Miller într-a cincea. Acum avem dulapuri și ne mutăm dintr-o clasă în alta. Și, în sfârșit, putem participa la selecții pentru sporturile de echipă.

Și știm singuri cum să ajungem în locul unde se fac pozele — cel puțin colegii mei știu. Îmi înșfac ghiozdanul cel nou și ies în grabă, să mă alătur celorlalți.

Aerul e fierbinte afară. Nu-i mult de mers, dar luna august în Florida este crâncenă, așa că nu durează mult până când mi se aburesc lentilele ochelarilor, iar bucelele de la tâmpile mi se transformă într-o masă de inelușe. Fac tot ce pot ca să rămân la umbra clădirilor, dar n-am nicio șansă să reușesc. Cărarea pietruită care duce la intrarea în sala de sport traversează platoul campusului, unde nu e nici măcar un palmier sfrijit care să ne protejeze. Păcat că nu avem și noi o pasarelă acoperită din genul celor pe care bunicul — sau bunelul, cum îi mai zic eu — le poate construi din frunze de palmier.

— Cum arăt? întreabă cineva.

Îmi șterg lentilele pe marginea cămășii și arunc o privire. Observ că purtăm toți aceeași uniformă, dar unele fete și-au făcut o coafură specială pentru această ocazie. Unele și-au îndreptat părul cu placa; poți să-ți dai seama după micile arsuri de pe gâturile lor. Păcat că nu au cârlionții mei. Chiar dacă, firește, nu sunt pe gustul tuturor. Anul trecut, un puști pe nume Dillon a zis că arăt ca un leu, ceea ce nu mă deranjează, ținând cont că iubesc pisicile alea mari. Mami mă bate la cap mereu să îl dau la o parte din ochi, fără să știe cât de bine e să-mi ascund privirea în spatele lui. Azi-dimineață, mi-a pus o bentiță pe cap. Până acum n-a făcut altceva decât să-mi dea dureri de cap și să-mi strâmbe ochelarii pe nas.

— Ne coacem aici, spun. Știu eu o scurtătură.

Toate fetele se opresc deodată și se uită la mine. Drumul spre care arăt este marcat clar cu un semn.

*REZERVAT STRICT PERSONALULUI DE MENTENANȚĂ
ACCESUL INTERZIS ELEVILOR*

Nimeni din grupul nostru nu prea încalcă regulile, dar au deja broboane de transpirație deasupra buzelor date cu luciu, așa că, poate, voi reuși să le conving. Își aruncă priviri una alteia, dar, în special, se uită spre Edna Santos.

— Hai, Edna, zic, hotărând să discut direct cu șefa. Ajungem mai repede. Ne topim aici.

Se încruntă la mine și meditează. O fi ea favorita profesorilor, dar am văzut-o pe Edna încalcând câteva reguli. Strâmbându-se la geamul clasei atunci când trecea

pe hol în drum spre toaletă. Schimbând câte un răspuns pentru o prietenă la testele pe care ni le corectam singuri. Fapte mai grave decât ce le-am propus eu.

Mă apropii de ea. Când s-a făcut mai înaltă decât mine? Îmi îndrept umerii. Pare mai matură decât arăta în iunie, când eram în aceeași clasă. Poate că e din cauza fardului de obraz sau a rimelului. Încerc să nu mă holbez și lovesc acolo unde o doare mai tare.

— Vrei să apari transpirată în poză? zic.

Punct ochit, punct lovit!

Și uite așa, pornesc în fruntea grupului, pe poteca de pietriș. Traversăm parcare a îngrijitorilor, făcând slalom printre deșeuri. Aici, în spate, este locul unde cei de la Seaward ascund mașinile de tuns iarba și toate celelalte aparate murdare de care au nevoie ca să curețe campusul pentru a arăta ca în broșurile de prezentare. Tati a parcat aici astă-vară, când am venit să văruim, ca să primim manuale gratuite. Nu vorbesc cu nimeni despre asta, pentru că mama a zis că e „o problemă personală“. Dar, în principal, nu spun nimic pentru că încerc să-mi șterg această amintire din minte. Sala de sport de la Seaward este imensă, așa că ne-a luat trei zile întregi s-o văruim. În plus, culorile școlii noastre sunt roșu-aprins și gri. Știți ce se întâmplă când te uiți prea mult la roșu-aprins? Începi să vezi puncte verzi în fața ochilor de fiecare dată când te uiți în altă parte. *Pfui!* Încercați să faceți o muncă migăloasă când sunteți pe jumătate orbi. Pentru toate astea, școala ar fi trebuit să-mi dea mie și fratelui meu, Roli, o întreagă bibliotecă, nu doar câteva amărâte de manuale. Dar, bineînțeles, tati vedea altfel lucrurile.

— Fă o treabă bună, mi-a zis, așa vor ști că suntem oameni serioși.

Urăsc când spune asta. Dar ce impresie are lumea, că suntem clovni? Zici că avem mereu ceva de dovedit.

În fine, ajungem la sala de sport de două ori mai repede. După cum știam, ușa din spate e deschisă. Administratorul o proptește cu o ladă de sticle de lapte, ca să poată citi ziarul în liniște.

— Pe aici! zic, folosindu-mi vocea autoritară.

Încerc să mi-o perfecționez, ținând cont că nu-i niciodată prea devreme să-ți dezvolti aptitudinile de lider corporatist, dacă e să mă iau după manualul pe care tati l-a primit prin poștă de la camera de comerț, împreună cu un ghid cu instrucțiuni despre ce să faci în timpul unui uragan.

Până acum, a dat rezultate. Conduc grupul prin camerele din spate, trecem și pe lângă vestiarul băieților, care miroase a înălbitor și a șosete murdare. Când ajungem în dreptul unor uși duble, le deschid mândră. Am salvat întregul grup de mersul chinuitor prin arșița de afară.

— Am ajuns! spun.

Din păcate, imediat ce intrăm, este evident că am nimerit pe un teritoriu ostil.

Elevii din clasele mai mari s-au adunat în această parte a sălii de sport pentru poze, iar scârțâitul puternic al ușilor i-a făcut pe toți să întoarcă înspre noi capetele. Nu par încântați că s-a strecurat „picimea” printre ei. Mi se usucă gura. Sunt mult mai mari ca noi. Cel puțin cei de clasa a noua. Îl caut din ochi pe fratele meu, în speranța că o să mă ajute, dar îmi amintesc că Roli a

făcut deja poza specială de final de liceu în iulie, la un studio cochet, cu aer condiționat, din mall. Nu are ce să caute azi aici. Sigur e în laborator, unde, printre experimente, își completează cererile de înscriere la colegiu.

Deci iată-ne încolțiți din cauza mea.

— Ce drăgălașe sunt, zice o fată înaltă, de parcă am fi pisicuțe sau așa ceva.

Face și un pas în față și mă mângâie pe creștet. Las privirea în jos și simt că îmi ard obraji.

Edna mă dă la o parte și trece în față, de parcă n-am fi înconjurate. Își scutură energic părul negru și preia conducerea grupului, așa cum face întotdeauna.

— Veniți după mine! spune.

Nu-i momentul să comentez. Mă țin aproape, în spatele ei, în timp ce ne conduce în partea cealaltă a sălii de sport.

Din fericire, domnișoara McDaniels, secretara școlii, nu observă că am intrat pe altă ușă. De obicei, e foarte strictă în privința regulilor, dar acum este prea ocupată să strângă plicurile cu bani de la cei de clasa a șasea și să păstreze ordinea. Observă, totuși, că chicotim, așa cum faci după ce te dai jos dintr-un montagne-russe deosebit de înfricoșător.

— Liniște, vă rog, fetelor, zice tăios, când ajungem în dreptul ei, fără să-și ridice privirea din hârtii. Domnișoarele în stânga. Domnii aici. Cămașa aranjată, vă rog. Să aveți formularele și banii pregătiți.

Mă așez la rând, în spatele unei fete pe nume Lina, care citește în timp ce așteaptă, iar eu încerc din răsufteri să nu mă uit la domnișoara McDaniels când verifică opțiunile fiecăruia. Mami a bifat doar pachetul ieftin, de

bază, dar eu știu (pentru că scria asta cu litere imense în scrisoarea pe care am primit-o acasă astă-vară) că ziua pozelor la Seaward este unul dintre cele mai mari evenimente de strângere de fonduri al școlii. Trebuie să cumperi o mulțime poze, chiar și pentru neamurile aflate la mare distanță, care nici măcar nu te cunosc. Dar aproape toată familia mea locuiește gard în gard, în același cartier. Ne vedem unii cu ceilalți în fiecare zi.

În plus, pozele mele nu ies prea grozav. De vină e ochiul meu stâng. Încă fuge într-o parte uneori, de capul lui, ca și când ar vrea să vadă ceva în zare. Când eram mică, am purtat un plasture peste ochiul bun, ca să întărească mușchii celui nesănătos. Iar, când asta n-a dat niciun rezultat, am suferit o intervenție chirurgicală pentru îndreptarea lui. Dar, chiar și acum, îmi mai creează probleme, exact când mi-e lumea mai dragă.

Cum ar fi în ziua de făcut poze.

Păcat că domnișoara McDaniels nu mă lasă să mă fotografiez singură. Camera telefonului meu este minunată. În plus, am descărcat PicQT și e foarte distractiv să prelucrez pozele pe care le fac. Cel mai mult îmi place să transform oamenii în animalele lor favorite. Cățeluși, aligatori, rățuște, urși, orice — chiar mai bine decât pe Snapchat. Ei, da, *alea* ar fi poze numai bune de pus în albumul de final de an. Arunc o privire spre Rachel, care e în spatele meu. Cu ochii ei mari și nasul micuț, ar fi o bufnicioară minunată.

Înainte și studiez echipamentul fotografei. Are acolo un ecran pe post de fundal, cearșafuri pe jos și umbrele din acelea mari care filtrează lumina. Pare un

pic morocănoasă, dar pe bună dreptate. Nu face altceva decât să fixeze imaginea și să apese pe buton toată ziua, nimic amuzant. Când visa să se facă fotograf, sigur nu la *asta* s-a gândit. Dacă eram *eu* fotograf, aș fi fost într-un safari undeva, cocoțată pe un jeep și făcând poze rinoceilor pentru *National Geographic*. Nu aici, într-o sală de sport încinsă (dar perfect varuită).

Domnișoara McDaniels îi face un semn Ednei, care începe imediat să pozeze pe scaun, de zici că e super-modelul școlii. Arunc un ochi pe formularul Ednei de pe masă. Așa cum mă așteptam, pe plic scrie „Pachetul Gold Superior“. Suspin și mă întorc cu spatele. O să dureze ceva până când îi face cinci poze cu fundal diferit. La final, Edna va primi fotografiile de toate dimensiunile și îndeajuns de multe poze de portofel cât să le împartă tuturor elevilor câte una. Nu lipsește decât un poster publicitar pentru ca pachetul să fie complet. Dar cel mai absurd este prețul de o sută de dolari. Banii ăștia înseamnă jumătate din avansul pentru o bicicletă nouă.

— Vii mâine dimineață, da, Merci?

Vocea domnișoarei McDaniels mă face să tresar. Mă întorc și descopăr că stă chiar lângă mine și o urmărește pe Edna în același timp. Îmi dau seama că e foarte mulțumită. Edna este tipul de client de portrete pe care orice consiliu de administrație și-l dorește.

— Da, domnișoară. Vin.

Mi se strânge stomacul când spun asta. Mâine, Amicii Soarelui au prima întâlnire și n-aș merge nici moartă. Anul trecut, am fost obligată să particip, după ce m-am transferat aici. Elevii noi sunt puși în pereche cu diverși

amici (altfel spus, prieteni falși) din august până în decembrie, pentru a se obișnui mai ușor la Seaward. Domnișoara McDaniels, cea care răspunde de grupul nostru, se așteaptă să-mi „plătesc datoria” și să fiu partenera cuiva care e nou în școală. Nu e rău, dacă ai parte de un partener de treabă, dar îți ocupă mult timp, iar eu aș vrea să particip la preselecțiile pentru echipa de fotbal. Toată amicitia asta mi-ar răpi din timpul dedicat antrenamentelor.

Toată ziua am căutat o cale de scăpare, și acum, na-ți-o bună, m-a prins la înghesuială înainte să găsesc o scuză.

— La opt fără un sfert, spune. Să nu întârzii! Avem multe de pus la punct.

— Da, domnișoară.

— Următorul, zice fotografa.

Edna se ridică și, exact când să cedeze scaunul, se uită spre Hannah Kim și se oprește.

— Un moment, îi spune fotografei.

Scoate repede din rucsac o sticlă de fixativ de păr și pulverizează pe un șervețel. Apoi începe să preseze firișoarele de păr care stau întotdeauna zbârlite ca niște antene pe cărarea lui Hannah.

— Așa scapi de firele rebele, adaugă ea.

Hannah stă nemișcată, cu o figură recunoscătoare.

Scot pe furiș telefonul și îi fac iute o poză lui Hannah în timp ce fotograful o așază pe poziție. Cu două clicuri îi lungesc gâtul și o transform într-o adorabilă girafă, care are și două cornițe. Hannah a scris un referat despre girafe anul trecut, când studiam câmpiile Africii.

Sunt grațioase și molcome — și cu genunchii un pic noduroși — la fel ca Hannah.

Zâmbește, scriu dedesubt și trimit poza la numărul ei de telefon. O secundă mai târziu, aud cum îi vibrează rucsacul.

— Merci Suárez.

Ascund repede telefonul, în timp ce domnișoara McDaniels își ridică privirea din mapa cu liste. Are o întreagă colecție de lucruri confiscate și nu vreau ca telefonul meu să facă parte din ea. Îmi bate inima tare și mi se înroșesc obrajii când înaintez. Din fericire, mi-a strigat numele pentru că e rândul meu. Băieții din clasă încep să se strâmbe și să-și umfle nările, încercând să mă facă să râd. În mod normal, nu mi-ar păsa, mai ales că nimeni nu se strâmbă mai bine ca mine. Anul trecut, ne întreceam în pauza de prânz, și câștigam întotdeauna. Strâmbătura mea cea mai bună este când îmi apăs în sus nasul cu degetele mici și în același timp trag de pleoapele de jos cu degetele arătătoare. Îi zic „Fantoma“.

Dar Jamie, care e în spatele meu, dă din cap spre băieți și oftează.

— Tâmpiți, zice ea.

Încerc să nu-i bag în seamă și iau loc.

Stau pe scaun exact cum mi-a zis fotografia: gleznele încrucișate, bustul răsucit spre stânga și un pic aplecat, palmele în poală, capul înclinat ca un cățeluș derutat. Cine stă așa vreodată? Zici că sunt împăiată.

— *Zâmbește*, zice fotografia, fără pic de entuziasm în voce.

Chiar în momentul în care încercam să mă decid dacă să îmi arăt sau nu dinții, mă orbește lumina blițului.

— Stai! Nu eram gata, spun.

Mă ignoră și verifică poza. Cu siguranță este foarte nereușită, de vreme ce încă nu îl strigă pe următorul. Să faci din nou o poză înseamnă timp și toată lumea știe că timpul înseamnă bani.

— Hai să mai încercăm o dată, zice ea, în timp ce-mi aranjează ochelarii. Bărbia ridicată de data asta.

Bărbie? Pe cine încercă să păcălească? Știu deja că nu asta-i problema. Ochiul meu se agită, simt cum fuge ușor spre dreapta.

— Uită-te *la cameră*, drăguță, zice fotografa.

Clipesc puternic și îmi fixez ochii pe lentilele ei, ceea ce mă face să par furioasă, dar e singura soluție. Pozează iar și iar, într-o explozie de blițuri. Cu siguranță arăt pe atât de ciudat pe cât mă simt, pentru că îi aud pe băieți cum chicotesc.

Când se termină totul, sar de pe scaun și mă îndrept spre băncuțele din tribună unde stau și ceilalți. Simt cum îmi explodează capul din cauza bentiței nesuferite. O trag de pe cap și-mi las părul să cadă pe față. Edna coboară, în timp ce mă așez și aștept să sune clopoțelul de final.

— Gura! le zice băieților din spatele nostru, zâmbindu-le în același timp.

— Mulțumesc, șoptesc.

Îmi aruncă o privire și ridică din umeri.

— Nu te mai gânde la poze, spune. Oricum nu cred că ai comandat prea multe.

Se aude clopoțelul și toată lumea se împrăștie.